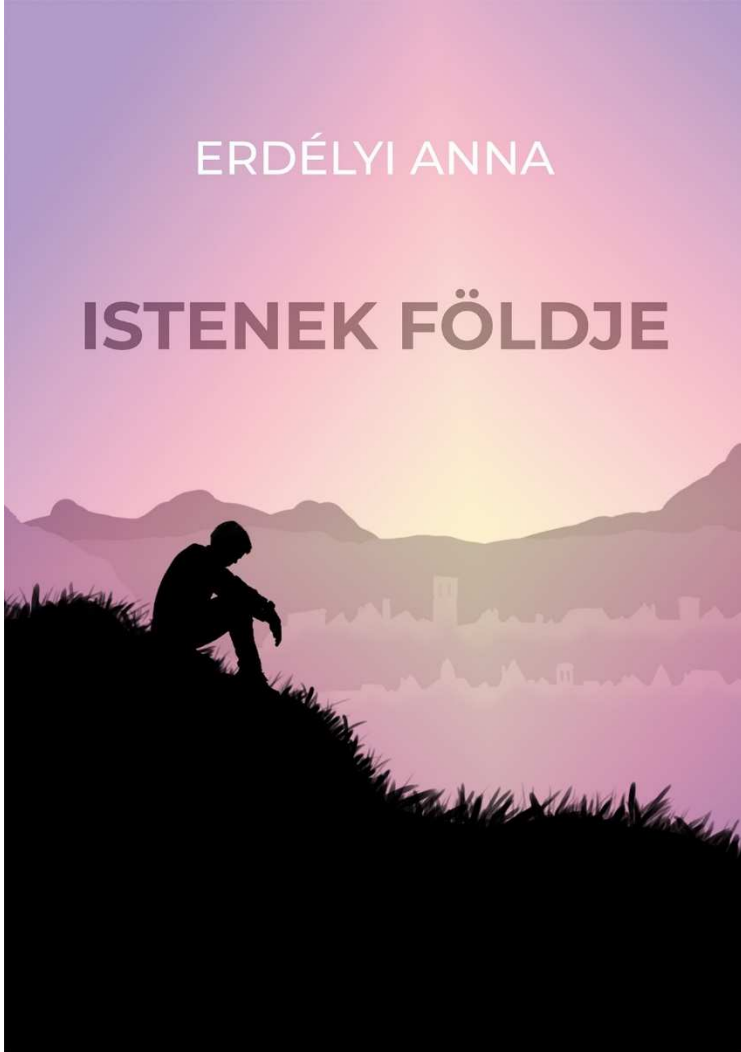

ERDÉLYI ANNA

ISTENEK FÖLDJE

ISTENEK FÖLDJE

Erdélyi Anna

Kiadó: EZ-Könyv © 20221

ISBN epub: 978-615-6279-24-8

ISBN pdf: 978-615-6279-25-5

A szöveget gondozta: Városi Emese

Borító: Erdélyi Laura

Minden jog fenntartva!

Kérlek, tiszteld meg e könyv íróját, és annak sok-sok ráfordított munkáját, hogy illegálisan nem adod tovább ezt az e-könyvet. Az e-könyv utánkövetésre alkalmas vízjelet tartalmazhat.

Prológus

Kezdetben volt a Káosz. Majd a semmiben bolyongó részecskék egy része különvált a többitől, és egy óriás alakját öltötték magukra.

Ez az óriás igen kíváncsi természetű volt, érdeklődve nézegette és forgatta ujjai közt a parányi részecskéket, mígnem elérkezettnek látta az időt arra, hogy hozzákezdjen fő művéhez.

A kavargó porból kisebb-nagyobb golyókat gyúrt tulajdon nyálát használva ragasztóként. Némelyikre rálehel, amitől azok izzásba jöttek, belőlük lettek a csillagok. A többit érintetlenül hagyta, ezek bolygók lettek. Nem volt közöttük két egyforma, és az óriás fűrge ujjai egyre ügyesebben formálták a gömböket.

Amikor már csak egy kevéske anyag maradt, úgy döntött, abból megalkotja a legszebb bolygót és a legfényesebb, legragyogóbb csillagot. Kettéválasztotta hát a maradék részecskéket, és hihetetlen óvatossággal formálta meg belőlük az utolsó két égitestet. A csillagra finoman rálehel, és amikor az csendesen izzásba jött, féltő gondossággal helyezte el társai között. Így jött létre a Nap.

Amikor azonban a Nap mellé akarta helyezni a bolygót, megbotlott, és a golyóbisról lepattant egy kis darabka. Ebből a darabkából is gömböt formált az óriás, de mivel bolygónak túl kicsinyke volt, nagyobb testvére mellé helyezte, hogy annak útitársa legyen. Így jött létre a Föld és a Hold.

Büszkén szemlélte művét az óriás, de öröme csakhamar szertefoszlott, és egy új, addig ismeretlen érzés vette át a helyét: a magány. Szörnyű volt, és egyre jobban feszítette belülről, míg már nem bírta tovább, és tizenkétfelé szakadt. Így születtek meg az istenek.

A tizenkét isten egy szemvillanásnyit sem henyélt, rögvest hozzáláttak a bolygó benépesítéséhez. Trúnea, a tengeristen vizeket hozott, feltöltve velük a föld repedéseit. Loriam, a természet istennője megalkotta a növényeket és az állatokat, akik nyüzsgő, színes helyé változtatták a mindaddig kietlen sárgolyót. Vílta megtaszította a bolygót és a Holdat, mozgásba hozva ezzel az Idő kerekét. Létrejött az éjszaka és a nappal.

Núnak szintén változásokat hozott az addig mozdulatlan és változatlan bolygóra: nagyot fújt a

levegőbe – ezzel létrehozva a szelet –, és a vizet fölkapva esőt permetezett a kiszáradt földekre.

Csodálatos bolygó volt, az istenek nem győzték bámulni kezük munkáját. Valami mégis hiányzott, a kavargó élet ellenére a Föld egyhangúnak tűnt.

Aztán Melnarnak támadt egy ötlete. A szorgos Elanthillal agyagból és kőből két alakot készíttetett, ők lettek az első emberek. Melnar életet adott nekik, Pereane pedig tudással és bölcsességgel ruházta fel őket. Aurea szerelemmel ajándékozta meg őket, Delón elhalmozta őket minden földi jóval, Narttól pedig megtanulták a gyógyítás művészetét.

Csak két isten, Renak és Shendúá nem vett részt az alkotásban, ők távolabbról, egy kőrifának támaszkodva szemlélték, ahogy a többi isten a két emberpalánta körül serénykedik.

Megharagudott Elanthil, amiért ők nem dolgoznak, és odakiáltott nekik:

Hát ti mit henyéltek? Dolgozzatok, mert aki lustálkodik, annak nem jut hely az istenek lakhelyén!

Erre már a két isten is felmérgesedett. Odamentek a többiekhez, és Shendúá azt mondta:

Nekem ezekhez a teremtményekhez nincsen közöm, de kiveszem részem a munkából, ha ennyire szeretnéd, Elanthil! Úgy látom – folytatta –, hogy ti már minden jóval elhalmoztátok őket. Hát most én is adok nekik valamit. Megajándékozom őket a Sorssal és a Végzettel.

Azzal rálehelte az emberpárra.

És itt az én ajándékom – csatlakozott Renak, és nagyot fújta a két teremtményre, elhozva nekik a Viszályt és a Háborúskodást.

Nagy hangzavar támadt az istenek között. Nem tudták, kire haragudjanak jobban: a két bajkeverőre vagy az istennőre, aki kierőszakolta nem szívesen látott adományait. De már nem volt mit tenni. Az emberpár élt, és amit az istenek nekik adtak, már senki sem vehette el tőlük.

Így hát az istenek otthagyták őket, és hazatértek otthonukba, ahonnét ragyogó kilátás nyílt a világra, amelyet ők hoztak létre.

Az eső elállt, és madárcsicsergés töltötte be az alkonyi eget.

1. fejezet

Az első harangszó pengéként hasította ketté az éjszaka csendjét, ugatásra készítette a hatalmas fekete farkaskutyát. Alex halkán felnyögött, a hátára fordult és kezeit szemére szorítva számlálta a harangütéseket. A tizenkettedik után újból némaság telepedett a környékre, amit csak az egyre erősödő madárcsicsergés és a kutyák kórusa szakított meg.

Persze mint mindig, most is Árnyék volt köztük a leghangosabb. És már megint az ő ablaka alatt vonyít...

– Jól van, megyek már! – morogta Alex, és kiugrott az ágyából. Sebtében megmosakodott, fölkapta ruháit, majd – szülei szobája előtt lábujjhegyen osonva – a kamra felé vette az irányt. Ott a zsebébe dugott három körtét, majd lekanyarított egy darabka sonkát a kutyának.

A hajnali levegő kissé csípős volt, ahogy közeledett a nyár vége, egyre csak húlt az idő. Alex fázósan húzta össze magát, de nem ment vissza, hogy melegebb ruhába bújjon. Tudta, mire hazaér, már úgysem fog fájni.

Árnyék farkcsóválva üdvözölte gazdáját. Alex megpaskolta a kutya fejét, majd megvakargatta a füle

mögött. Árnýék vidáman csaholva jelezte, hogy ideje elindulni.

Mielőtt a patak felé vették volna az irányt, tettek egy kis kitérőt. A város még üres és néma volt, csak az utcaseprők és az örök léptei kavarták fel az utcák porát. Alex sebes léptekkel haladt úti célja felé, a szembejövőknek illemtudóan köszönt, miközben Árnýéket próbálta visszafogni. A hatalmas jószág ugyanis mindenkivel barátkozni akart – csakhogy az emberek többsége nem igazán értékelte, ha egy hatvankilós fekete tornádó vetette rájuk magát.

Árnýék fenyegetően morogni kezdett, de még mielőtt Alex körülnézhetett volna, miért viselkedik így a kutya, egy rongyos ruhájú férfi termelt előtte.

A csavargó koszos volt, és Alex akaratlanul elfintorodott, amikor megcsapta orrát a belőle áradó bűz. Tekintete akaratlanul a férfi jobb csuklójára vándorolt, és meglepődve látta, hogy a karperece arany színű.

– Éhes vagyok – motyogta a csavargó. – Éhes vagyok, adj enni, tudom, hogy van nálad, adj enni...

Alex némán megrázta a fejét, és már indult volna tovább, de a csavargó az útját állta.

– Könyörgök, adj enni, nincs mit ennem, kérlek...

Alex nem válaszolt. Édesapja megtanította rá, mit tegyen, ha csavargóval találkozik: Ezek az emberek eljátszották az esélyüket, tehát megérdemlik a sorsukat. Egyszerűen nézze őket levegőnek, és menjen tovább.

Csakhogyan ezt a férfit elég nehéz lett volna levegőnek nézni, mivel bármerre indult volna, elé táncolt, elzárva az utat. Valahol mélyen sosem értette, édesapja miért olyan biztos abban, hogy minden hajléktalan, csavargó vagy koldus magának köszönheti szerencsétlenségét, de a férfi jelenléte már olyannyira kényelmetlenné vált számára, hogy nem bírta tovább: kézfejével finoman megtaszajtott a Árnycsapatot, mire a kutya morgása felerősödött, izmai megfeszültek; látszott, hogy már csak a jelre vár, és nekiugrik a férfinak. A csavargó úgy döntött, nem kockáztat tovább, vállat vont, és egykedvűen elcsoszogott.

Lea a házuk kapujában várt rá. Halkan elsuttogtak egy-egy jóreggelt, és a patak felé indultak. Útközben nem sokat beszéltek. Alex a sétától már eléggé kimelegedett ahhoz, hogy ne érezze a hideget, de Lea még didergett, kezét összefonta mellkasán. Hosszú barna haját

két fonatban viselte, nagy mogyorószínű szemei gondterheltnek, sőt kissé ijedtnak tűntek.

Mire a város határában kanyargó patakhoz értek, már Lea sem fázott. Alex megpaskolta Árnyc oldalát, jelezve, hogy már nem kell mellette lépkednie. A kutya vidáman csaholva körbeugrándozta őket, majd eliramodott egy rigó után.

Alex elővett két körtét. Egyet odaadott Leának, a másikba jóízűen beleharapott. Lea lassan majszolta a magáét.

– Nagyon izgulsz? – kérdezte Alex, és a szeme sarkából a lány arcát figyelte.

– Napról napra jobban – felelte halkán Lea.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta a fiú. Majd rájött, hogy ez az egész párbeszéd teljesen értelmetlen, hiszen az elmúlt hetekben szinte minden reggel elismételték.

– Titokban mindig gyógyító vagy bábaasszony szerettem volna lenni. De édesanyám és édesapám is Loriamot szolgálja – suttozta Lea. – Ha engem valaki más választana ki...

– Nem hiszem, de ha mégis megtörténik, akkor sincs semmi baj – felelte Alex. – Tudod, hogy anyám Pereane,

apám pedig Elanthil követe, mégis egy család lehetünk. Milán meg olyan lusta, és lassú, hogy legfeljebb az Alvás Istene választhatná ki jó szívvel, de olyan sajnós nincsen.

Lea fáradtan elmosolyodott. Milán Alex öccse volt, a télen fogja betölteni kilencet. Még három éve volt a Kiválasztásig, és Alex elmondhatatlanul irigyelte ezért.

– És te nem izgulsz, Alex? – kérdezte Lea.

– Én? Nem, nem igazán... Majd ha te túlleszel rajta, akkor talán...

Lea két héttel idősebb volt, mint Alex, és a lány kisgyermekkoruk óta számtalanszor dörgölte az orra alá ezt a néhány napot. Most azonban úgy tűnt, szívesen lenne ő a fiatalabb.

– Ma az utamba akadt egy csavargó – mesélte Alex.

– Enni kért.

– Remélem, elhajtottad – mondta Lea. – Dália tanárnő szerint a csavargók és koldusok megérdemlik a sorsukat.

– Igen, apám is ezt mondja. De nem értem... Egyre többen vannak. Ellepik a várost.

– Judith a minap azt mondta, hogy a Tanács még a tél beállta előtt katonákat fog küldeni, hogy megtisztítsák a csürhétől a környéket.

Judith nagybátyja Renakot képviselte az Istenek Tanácsában, és birodalomszerte nagy tekintélynek számított. Tehát ha Judith szerint katonákkal űzik ki a csavargókat Ínak városából, akkor az úgy is lesz, és ez így van rendjén. Valami mégis zavarta Alexet. Pár pillanat elteltével rá is jött, hogy mi:

– Ez az ember Delón követe volt. Azt hittem, a csavargók a Névtelent szolgálják, legalábbis a többségük. De a bőség semmiképp sem fér össze a koldulással...

– Biztosan tett valamit, amiért kegyvesztett lett – vélte Lea, és ezzel lezártak is tekintette a témát.

Egy nedves orr nyomódott Alex jobb kézfejéhez. A fiú elmosolyodott, és megpaskolgatta a kutya fejét. Majd elővette az otthonról hozott sonkát, és odadobta neki. Árnyék rávetette magát a húsrá, és egy pillanat alatt eltűntette.

A gyerekek a patak partján sétálgattak, és beszélgettek, míg meg nem éheztek. Akkor visszafordultak, és újból a város felé vették az irányt. Most

főleg az iskoláról esett szó: három hét volt hátra a szünetből, ami az aratási időszakra esett. Ez a másfél holdhónap ajándék volt a gyerekeknek, míg az idősebbek ilyenkor dolgoztak a legkeményebben az egész év során. És ami a legjobb, hogy Lea és Alex születésének napja is erre az időszakra esett. Most aztán még hálásabbak voltak ezért. Abban egyetértettek, hogy a lehető legrosszabb lenne az osztálytársaik részvétteljes arcát nézni, míg ők a hátralévő napokat számlálgatják.

A Kiválasztás után még egy évig tanulnak együtt a többiekkel, aztán ki-ki az istene által kijelölt iskolában tanul tovább legalább három évig. Tizenhat évesen nagykorúvá válnak, utána a szülői házat elhagyva már magukról kell gondoskodniuk istenük iránymutatásai szerint.

Ínakba érve Alexék otthona felé vették az irányt. Reggeli sétáik után Lea mindig náluk reggelizett, majd András, Alex édesapja munkába menet hazakísérte. Iza, Alex édesanyja nem örült annak, hogy a két gyerek együtt csavarog (nem biztonságos ez manapság, mondta mindig), de tudta, hogy Árnyék meg tudja védeni a gazdáját, így nem próbálta meg otthon tartani elsőszülöttjét. Különben

is, ismételte magában újra és újra, Alex hamarosan betölti a tizenkettőt, és onnantól fogva már nem lesz gyerek – bár még felnőtt sem.

Reggeli után a gyerekek leszedték az asztalt és elmosták az edényeket. Iza megmosdott, majd csókot nyomott fiai arcára, és elsietett a városi könyvtárba, ahol dolgozott. Fehér karperece vakítóan tükrözte vissza a reggeli nap fényét.

Alex ki akarta élvezni a jó időt (a második szomszédjuk, aki Núnak követe volt, azt mondta, hamarosan beköszönt az esős, hideg idő), úgyhogy megpróbálta rávenni az öccsét, hogy kiránduljanak egyet. Milán azonban nem szívesen mozdult ki otthonról, nélküle meg nem mehetett. Túl sok történet keringett városszerte a házakba betörő csavargókról, akik nem kegyelmeznek az egyedül hagyott gyermekeknek sem.

– Ne csináld már, lehet, hogy nem lesz több lehetőségünk! – noszogatta Alex, de a kisfiú hajthatatlan volt.

– Majd máskor, most nincs kedvem.

Ellóghatott volna egyedül is, legfeljebb majd azt hazudja a szüleinek, hogy egész nap együtt voltak. De

Milán beárulná, ebben biztos volt, és félt a következményektől. Iza és András igyekezett nem korlátozni a fiait, de Alex nem hagyhatta egyedül az öccsét, ebből nem engedtek. Alex pedig engedelmes fiú volt.

Nem arról volt szó, hogy soha nem szegett volna szabályokat. De azok mindig apróságok voltak. Például ha dolgozatot írtak, a szomszédjáról leste el a megoldásokat, és egyszer Dominikkal nyelvet öltöttek a Névtelen követeire a hátuk mögött. Azt azonban, hogy a szülei parancsát szegje meg, el sem tudta volna képzelni. Ez éppen olyan szent dolog volt számára, mint azok a szabályok, amelyeket egészen kicsi korától vertek bele a fejébe: lopni bűn, embert ölni bűn, az isteneknek ellenszegülni bűn. Néhány barátja büszkén újságolta neki, amikor elcsent egy almát a piacról, és nem kapták el, vagy amikor többen megverték egy koldust, mert követte őket – Alex ilyenkor némán hallgatta őket, és a barátai helyett is szégyellte magát.

Az idő gyötrelmesen lassan telt. Alex szinte már kívánta, hogy újra folytatódjon az iskola, bár tudta, hogy előtte át fog esni a Kiválasztás rítusán. A Kiválasztáson, ahol ki fog derülni, hogy melyik istent kell szolgálnia élete végéig.

Ez volt életük legfontosabb eseménye, fontosabb még a házasságkötésnél és a gyermekeik születésénél is. Attól a naptól, hogy betöltik a tizenkettőt, az istenek szabják meg, hogy milyen munkát vállalhatnak, milyen viseletben kell járniuk, sokszor még azt is, kivel élhetnek együtt. Alex egész életében várta, hogy kiderüljön, melyik isten követe lesz, de ahogy közeledett a születésnapja, az izgatott várakozás rettegésbe fordult át, és most elkeseredetten próbálta lekötni a figyelmét bármivel, ami csak eszébe jutott. Mivel öccse miatt nem mehetett el, kiült Árnyék mellé, aki a ház előtt napozott. A kutyának dőlt, hogy érezze a hatalmas testből áradó meleget, egy darab meggyfát farigcsált, és figyelte a utcán elhaladó embereket.

Alexék háza a piac felé menő egyik legforgalmasabb utcában állt, így a legkülönbözőbb emberek mentek el előtte. Látott lovon ülő férfiakat és nőket a katonák és

városőrök vörös egyenruhájában, az áruval megrakott szekere mellett lépdelő kereskedőt, Loriam istennő egyik tanítóját, aki menet közben is az őt körülvevő fiataloknak magyarázott a beléndek felismeréséről, fáradt tekintetű háziasszonyokat, akik a piacról tartottak hazafelé megrakott kosaraikkal. Még Shendúá, a Sorsisten egyik követe is elsietett előtte, csuklyája az egyre melegebb idő ellenére mélyen az arcába húzva, hogy senki se láthassa a vonásait. Shendúá követeinek senki se láthatta az arcát. Sárga köpenyeikben messziről fölismerhetőek voltak, és az emberek félelemmel vegyes tisztelettel húzódtak el a közelükből.

Hasonló kisugárzása volt Melnar isten követeinek. Bár nekik nem volt ilyen jellegzetes öltözkük, volt bennük valami, ami meghátrálásra készítette az embereket. Persze a halál istenével csak egy örült húzna ujját. Például a Névtelen követei, de nekik már amúgy sem volt veszítenivalójuk.

Alex félt tőlük, de meg is vetette őket, ahogy a szülei és Lea szülei és az iskolatársaik és a tanáraik és mindenki Kum Khálánban, aki nem tartozott közéjük. Koszosak és erőszakosak voltak, a legtöbb csavargó közéjük tartozott.

Szinte nem múlt el hét, hogy fel ne akasztották volna valamelyiküket a város főterén, mégis, mintha csak egyre többen lettek volna manapság.

András egyszer azt mondta a fiainak, hogy a Névtelent kitesztették maguk közül az istenek, ahogy a követeit is kivetették maguk közül Kum Khálán lakói. Iza szerint ez nem igaz. A Névtelent nem taszították ki maguk közül az istenek, mivel igazán soha nem is tartozott közéjük.

– A legendák szerint nem volt ott a Teremtéskor, csak jóval később bukkant fel, és azóta is azért harcol, hogy a tizenkét istennel egyenrangú lehessen.

– Ez badarság! – horkant fel András. – Ha tényleg azt szeretné, hogy befogadják, nem utasítaná arra a követeit, hogy a becsületes embereket zaklassák, ahelyett, hogy tisztességes munkából próbálnának megélni.

– Nem tudhatjuk, hogy mit parancsol a követeinek – csitítgatta Iza a férjét.

– Hát persze, hogy nem tudhatjuk – morogta keserűen a férfi. – Ben sem tudta, hogy miért verték agyon, mikor a családját próbálta védeni a csöcseléktől a saját házában...

Alex megborzongott, ahogy visszaemlékezett édesapja szavaira. Majd újra eszébe jutott a csavargó tekintete, akivel reggel találkozott. És a karperece. *Arany, nem ezüst.* Ha a bőség istenének követei is földönfutókká lehetnek, senki sincs biztonságban. Persze lehet, hogy Leának van igaza, és tett valamit, ami miatt kegyvesztett lett.

Én sose mondok majd ellent az istenemnek, fogadkozott magában Alex. Meg fog tenni mindent, hogy elkerülje a csavargó sorsát. Persze a legtöbb isten csak ritkán jelent meg a követei előtt, de Alex úgy képzelte, hogy időnként mindenki kap valamilyen fontos feladatot az istenétől, hogy az próbára tegye a hűségét.

De amikor azt próbálta elképzelni, hogy milyen feladatokat bíz majd rá az istene, megakadt. Honnan tudhatná, mikor azt se tudja elképzelni, hogy ki választja majd őt? A többség könnyű helyzetben volt. A legtöbb gyerekek szülei istene jelent meg a Kiválasztásnál, de Alex szülei két külön istent szolgáltak. Arról nem is beszélve, hogy Alex nem tudta magát Pereane követeként elképzelni, ahhoz szerinte nem volt elég okos. Elanthil követeinek meg nagyon sokat kellett dolgozniuk, az

istennő nem tűrte a henyélést. András tavasztól őszi egész nap a földeken robotolt, telente pedig a környék idős lakóinak segített a ház körüli teendők ellátásában: tűzifát aprított, eltakarította a havat az ajtó körül, kitakarította a tyúkólat. Alex sosem hallotta apját panaszkodni, de nem tudta magáról elképzelni, hogy élvezni tudná ezt az életet.

De lehetne például Trúnea követé! Izgalmas kalandokba keveredni egy halászhajó fedélzetén, birkózni az óriási halakkal, és megküzdeni a kalózzal. Vagy Loriamot szolgálni, és egész nap az erdőt járni vadászként. Szívesen lett volna időjós is, Núnak isten követéi a legapróbb jelekből is meg tudták mondani, hogy fog-e esni a következő két napban. Rengeteg lehetőség állt előtte.

Mire az árnyékok kezdtek megnyúlni, és az idő is hűvösebbre fordult, Iza hazaért a könyvtárból. Fáradtnak és gondterheltnek tűnt, ahogy bal kezével a karperecét babrálta, de amikor meglátta a fiát, elmosolyodott. Alex elgémberedett lábakkal állt fel, az övébe tűzte a kését, és megölelte őt. Együtt mentek be a házba, és amíg Iza

elkészítette a vacsorát, Alex kitakarította a házat. A sülő csirke illata Milánt is előcsalta a szobájukból. Anyja körül sündörögve megszemlélte a készülő vacsorát, majd leült a székére.

– Nehogy segíts – morogta Alex.

– Úgyis lelépsz nemsokára! – vágott vissza Milán.

– Utána majd mindent nekem kell megcsinálni...

– Csak négy év múlva! – csattant fel Alex.

– Fiúk! – avatkozott közbe Iza. – Alex, légy türelmesebb az öcséddel. Milán, kérlek, légy tekintettel a bátyádra! Nemsokára születésnapja lesz, most idegesebb a szokottnál...

Idegesebb a szokottnál? Alex úgy érezte magát, mint aki mindjárt felrobban. Tehetetlen dühében a földhöz vágta a seprűt és bement a szobájukba. Ott ledobta magát az ágyára, és a fejére húzta a párnáját.

Nem tudta, hogy mennyit aludt, de arra eszmélt, hogy az édesapja ül mellette az ágyon. Egy ideig csak szótlanul nézték egymást a sötétben, majd András megsimogatta fia arcát.

– Gyere enni – mondta halkán, majd fölállt, és kiment.

Most, hogy az édesapjuk is itthon volt, Milán zokszó nélkül segített elpakolni vacsora után. Utána együtt átmentek a közös helyiségbe, ahol a háziszentély állt.

A falba süllyesztett fülkében tizenkét gyertya állt, mindegyik más színű. Két gyertya nagyobb volt, mint a többi: az egyik Elanthil narancsszínében, a másik Pereane fehérjében pompázott. András és Iza isteneinek színe. A fülke alján az olvadt viasz szivárványszín tócsává állt össze

Milán izgett-mozgott, amíg András meggyújtotta a gyertyákat, Alex azonban mereven állt anyja mellett. Végül András elfújta a lámpást, és csatlakozott hozzájuk. Csöndben álltak, arcukat csak a tizenkét gyertya fénye világította meg.

Alex mindig is szeretett a lángokba bámulni esténként, hallgatni az olvadó viasz sercegését, és nézni, ahogy a színes cseppek apránként beterítik a fülke alját. Az ő dolga volt hetente egyszer felvakarni a viaszt és pótolni a gyertyákat. Mivel a megszentelt gyertyák viaszát tilos volt bármilyen módon felhasználniuk, a viaszdarabokat és a gyertyacsonkokat mindig magával

vitte a gyertyaöntőhöz, aki a viaszért cserébe olcsóbban adta az új gyertyákat.

Most, ahogy ott áll a szülei között, nem érezte a szokásos békét. Tekintete nyugtalanul cikázott a gyertyák között, mintha azok megadhatták volna neki a választ. Hamarosan őt is Kiválasztják, és hacsak nem Pereane vagy Elanthil követe lesz, onnantól kezdve három nagyobb gyertya lángja fog lobogni az első sorban. Milyen lesz? Sötétkék? Barna? Netán aranyszínű? Mit fog tanulni? Harcászatot, vagy kereskedelmet? Vagy a földeken kell majd dolgoznia, mint az édesapjának?

Miután elfújták a gyertyákat, és Iza lámpát gyújtott, András megszemlélte a szentélyt.

– A szürke gyertya már majdnem csonkig égett. Alex, arra kérlek, hogy most ne Hellnél vedd meg a gyertyát. Menj el Núnak isten templomába, és imádkozz jó időért.

– Ennyire rossz a helyzet? – kapta fel a fejét a fiú.

– Az idei év amúgy sem kedvezett a búzának, és ha tényleg olyan heves esőzések jönnek, mint ahogy azt rebesgetik, azt a keveset sem fogjuk tudni rendben betakarítani.

– Elmegyek.

– Köszönöm – mosolygott rá András. – Milán, menj velem.

– De apa!

– Nincs de. Nem maradhatsz itthon egyedül. Majd, ha nagyobb leszel.

Milán duzzogva bevonult a szobájukba. Alex még néhány percig bámulta a gyertyákat, majd követte öccsét.

Amint meglátta a lányt, elmosolyodott, és megszaporoázta a lépteit. Azonban amikor Lea felé fordult, a jókedve szertefoszlott.

– Szia – köszönt a lány színtelen hangon.

– Szia – viszonozta óvatosan Alex a köszönést.

– Túl vagyok rajta... – motyogta a lány. – Nincs több rágóadás.

– Ki választott?

– Melnar – suttogta Lea, mire Alex elfehéredett.

– Ó... hát ez... – végül inkább csak átölelte a lányt, mert nem tudta, hogyan fejezze be a mondatot.

– Biztos voltam benne, hogy a szüleim istene választ majd – nyögte a lány. – Vagy ha nem Loriam, akkor Nart, hiszen egész kislánykoromban őt akartam követni. És most az összes álomnak vége!

– Nem feltétlenül jelenti ez az álmaid végét – nyugtatta Alex. – A születés Melnar isten rítusa, az eseményen mindig jelen van egy követe. Lehet, hogy téged is ilyen szerepre szán majd.

– Nem tudom – rázta a fejét Lea.

– Nem mondott ezzel kapcsolatban semmit?

– Csak annyit mondott, hogy a következő hét harmadik napján keressem meg Igort, majd ő elmondja a további teendőket. Egyébként meg, ha kijártam az iskolát, majd megkeres.

– Megnézhetem a karperecedet?

– Hát persze – Lea kinyújtotta a karját, Alex óvatosan a kezei közé fogta, és szemügyre vette az ékszer. Fekete volt, mint az éjszaka, és apró, gyönyörűen kidolgozott, egymásba fonódó liliomok díszítették.

– Nagyon szép... Igaz, hogy mindenkié más?

– Lehet – morogta Lea, majd váratlanul elsírta magát. – Alex, hogy menjek így haza? A szüleim

rettegnek Melnartól. Loriam összes követe retteg Melnartól!

– Lea, ők a szüleid, és szeretnek téged! Nem számít, hogy ki választott, attól még a lányuk vagy.

Lea hálásan rámosolygott és letörölte a könnyeit. De szinte rögtön el is komorodott újra. Alex kétségbeesetten törte a fejét, hogy hogyan tudná felvidítani.

– Ó, majdnem elfelejtettem! – csapott a homlokára.
– Boldog születésnapot! – és a tenyerébe tett valamit, majd rázárta a lány ujjait. Lea megnézte, és elmosolyodott. Egy kis, fából faragott kutya volt.

– Gyönyörű... És egészen olyan, mint Árnyék!

De a gondterhelt ráncok nem tűntek el homlokáról.

A következő két hét egyfajta lázálomban telt. Alex minden hajnalban fölkel, a legtöbb reggelen találkozott Leával, majd egyszer csak este lett, és ő, miután rettegve bámulta a tizenkét gyertyalángot, lefeküdt aludni, hogy aztán végigforgolódja az éjszakát.

Lea sem volt sokkal jobb bőrben. A szülei nem mondhatták, hogy nem örülnek az istenek döntésének – az hatalmuk megkérdőjelezése lett volna, ami felér az árulással – a lány mégis érezte a láthatatlan falat, ami máris közte és a családja között magasodott. Alex minden erejével igyekezett úgy viselkedni vele, mint azelőtt – noha ez néha igen nehezebbre esett, mert ahányszor a lány fekete karperecére tévedt a pillantása, ijedten összerezzen. Világéletében tartott Melnar követőitől, náluk talán csak Shendúá sárga köpenyes követeit találta félelmetesebbnek, na meg a Névtelen csavargóit, akik éhes bandákba verődve terrorizálták a várost.

András még kétszer küldte el a fiait Núnak templomába, de hiába. Az időjárás egyre rosszabbra fordult, pedig a szürke gránitból emelt épület nap mint nap megtelt, és a sokaságban szinte az összes isten követe képviseltette magát. A városiak azt rebesgették, hogy a Névtelen követei megtámadták Núnak két papnőjét, és az isten emiatt haragos. Addig nem fordul jobbra az idő, amíg a tetteseket nem kerítik kézre, és szolgáltatnak igazságot.

Egy Renak bordó karperecét viselő nő fennhangon megjegyezte, hogy a csavargók valószínűleg már régen

elhagyták a várost, de az istent talán azzal is ki lehetne engesztelni, hogy összefogdosnak helyettük öt másikat, és azokat adják hóhérkézre.

– A Névtelent szolgálják, tehát amúgy is bűnözők. Mit számít, hogy ebben vétkesek-e? Előbb-utóbb gyilkosok lesznek mind.

A nő mindig ott volt, amikor Alex és Milán felkereste a templomot, és a sokaság napról-napra jobban rokonszenvezett a javaslatával. Alex egyik este beszámolt a történekről az édesanyjának, aki erre dühösen csóválta a fejét.

– Renak isten követei sokszor nem látnak messzebb az orruknál – jegyezte meg, mire András figyelmeztetően felmordult. Ugyan Iza magára a hadistenre nem tett becsmérő megjegyzést, a követeit gúnyolni nagy merészségnek számított, főleg itt, Ínakban, ahol mindig sok katona állomásozott. – Ha elkezdik csak úgy kivégezni a Névtelen követeit, zavargások törhetnek ki, és senki sem lesz biztonságban.

– Hát akkor mit tegyenek? – csattant fel András. – Üljön itt mindenki ölbe tett kézzel, és várjunk, hogy a mi otthonainkba mikor törnek be a csavargók? Esetleg az

ajtót is nyissuk ki nekik, nem? Vagy akár a kést is a kezükbe nyomhatnánk, hogy legyen mivel elvágniuk a torkunkat!

– Nem azt mondtam, hogy ne tegyenek semmit – felelte szelíden Iza. Alex sosem tudta felfogni, hogy tud az anyja még ilyen feszült pillanatokban is ennyire higgadtan beszélni. Mintha a tanárait hallaná. Pereane követeitől talán el is várják az ilyesmit. András éppen az ellentéte volt feleségének: lobbanékony természetű volt, aki – Elanthil követéhez méltóan – szerette a rendet maga körül, jelentse ez a házat, ahol él, vagy szülővárosát, Ínakot.

Végül két nappal Alex tizenkettedik születésnapja előtt a Városőrség parancsnoka bejelentette, hogy elfogták az elkövetőket. A háromfős banda legidősebb tagja tizenhét éves volt, a többiek tizenöt és tizenhárom évesek. Mind a Névtelen követei. A fiatalokat a város főterén végezték ki. Az eső másnapra elállt.

*

Alex úgy érezte, a gyomra túhegynyire zsugorodott össze – de akkor mitől olyan nehéz? Régóta dacoskodott

már a szüleivel, minduntalan azt bizonygatva, hogy nem pólyás, akit kísérgetni kell, mégis, most bármit megadott volna az édesanyja jelenlétéért.

A Smaragd-hegyet a legnagyobb jóindulattal sem lehetett volna hegynek nevezni. Nevét leginkább az ínakiak gögójének köszönhette, no meg annak, hogy a lapos síkságban szinte egyedüli kiemelkedésként tornyosult a város fölé. Ide tartott most Alex.

A Smaragd-hegy kívül esett a városfalon, és ilyenkor, napkelte előtt a kaput még zárva tartották, csak kevesek juthattak át rajta. Alex tudta, hogy ma, életében először (és az is lehet, hogy utoljára) ő is a kiválasztottak közé fog tartozni, mégis, mikor a kis őrbódéból két fegyveres városőr lépett elő, azt vette észre, hogy remeg a keze.

– Mit keresel itt ezen a korai órán, fiú? – kérdezte az egyik őr.

– A nevem Alex. Ma töltöm a tizenkettőt. A Smaragd-hegyre tartok, hogy találkozak az istenemmel – felelte Alex, ahogy az édesanyja tanította neki. Az őr visszament a bódéba, és egy papírtekerccsel tért vissza.

Társa ezalatt tapodtat sem mozdult, még a tekintetét sem vette le a megszeppent fiúról.

– Alexander, Ínak lakója, édesanyád Izabella, Pereane követe, édesapád András, Elanthil követe, így van? – kérdezte az első őr, miközben a tekercset böngészte. Alex bólintott. Az őrök némán kitárták előtte a kaput, majd be is zárták mögötte.

Az idő tiszta volt, a levegő friss, és csípős. A hold már lenyugodott, és a feketeség helyét valami meghatározhatatlan színű derengés vette át. Alex felgyorsította a lépteit, nem akarta megtudni, mi történik azokkal, akik elkésnek.

Amikor kifulladásra megállt a dombtetőn, a nap még mindig nem kelt föl. Alex innen belátta az egész várost. Ínak még sötét és néma volt, mégis, valahogy áradt belőle az élet. Leginkább olyannak tűnt, mint egy alvó szörnyeteg.

Az első harangszót pont akkor sodorta felé a szél, amikor a nap első sugara megjelent a horizont felett, aranyba borítva a nyárvégi tájat. Alex szorongva hátat fordított a városnak, és várt.

Nem volt ragyogó fény, nem volt zenebona. Az egyik pillanatban még semmi, majd egyszer csak ott állt előtte. Sosem látta azelőtt, mégis azonnal tudta, hogy ki ő. Az isten dísztelen, durva szövésű köpenyt viselt, arcán csalafintaság és ravaszság játszott haraggal és megvetéssel. Mosolygott, de ebben a mosolyban nem volt szemernyi vidámság sem. Ezüst karperece élesen verte vissza az egyre erősödő napsugarak rohamait.

Alex két térdre ereszkedett, és a földre borult. Úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágtak, hirtelen minden érzés eltűnt belőle, tátongó ürességet hagyva maga után.

– Kelj fel! – mordult rá az istene. – Nem vagy te féreg, hogy a porban csússzál!

Lassan körbesétálta Alexet, aki most lehajtott fejjel, némán állt.

– Szóval te vagy Alex. Örülök, hogy végre találkozhattam veled. Tudod-e, hogy ki vagyok én? – a kérdés a halk, udvarias szavak után hirtelen, keményen csattant, Alex ijedten összerezzen.

– Te vagy Semak, a Névtelen – felelte remegő hangon, és még a mondat végére sem ért, már tudta, hogy

hibázott. Semaknak fölcsillant a szeme, mosolya szélesebbé vált, de nem volt abban a mosolyban semmi melegség.

– Tudod-e, ifjú Alex, hogy miért hívnak engem Névtelennek? – kérdezte összehúzott szemmel. Alex néma maradt, mire az isten fölcsattant. – Felelj!

– Azért, mert az emberek félik kimondani a nevedet... – nem tudta folytatni. Iszonyatos fájdalom járta át minden tagját, és ő a földre rogyott.

– Ha még egyszer hazudsz nekem – suttogta Semak – meg foglak ölni.

A szája alig mozdult, Alex mégis tisztán hallotta minden egyes szavát.

– A kérdésekre továbbra is várom a választ – mondta nyersen a Névtelen.

– Azért hívnak Névtelennek – suttogta Alex –, mert a többi isten szerint semmirekellő vagy, egy senki, aki arra sem méltó, hogy kimondják a nevét.

Nem mert fölnézni. Ezúttal igyekezett felkészülni a fájdalomra, de az nem jött. Majd Semak nevetni kezdett.

– Jó! Mindjárt más... Na, gyerünk, kelj fel! Sok még a dolgunk, ifjú Alex.